

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoP/43/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512202254
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3512202254.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beáty Čupkovej a sudkýň JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v právnej veci navrhovateľky K. L., bytom H. XX, U. proti odporcovi L. L., bytom H. XX, U., t.č. S., o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k mal. D. L., nar. XX.XX.XXXX a mal. G. L., nar. XX.XX.XXXX, zastúpené Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny U., na odvolanie otca proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 22. januára 2013, č.k. 4P/48/2012-71, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa manželstvo rodičov mal. detí rozviedol. Mal. D. a mal. G. na čas po rozvode zveril do osobnej starostlivosti matky s tým, že táto ich bude zastupovať a spravovať ich majetok. Otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu mal. D. sumou 110 Eur a mal. G. sumou 90 Eur, ktoré výživné bude zasielať vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred, k rukám matky mal. detí. Styk otca s mal. deťmi neupravil. Rozhodol na základe výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že v danom prípade sú splnené podmienky § 23 Zákona o rodine. Konštatoval, že manželstvo účastníkov je dlhodobou vážne rozvrátené, manželstvo neplní svoj spoločenský účel a je len formálnym zväzkom dvoch ľudí. Príčinu rozpadu manželstva súd prvého stupňa videl v názorových rozdieloch účastníkov na manželské spolužitie, najmä nezáujem odporcu - otca o rodinu, ktorý spôsobil vážnu manželskú krízu. Nezodpovedný prístup otca k svojim rodičovským povinnostiam, neplatenie výživného na mal. deti malo za následok odsudzujúci rozsudok pre zanedbanie povinnej výživy a trest odňatia slobody. Súd prvého stupňa zveril mal. deti na čas po rozvode do osobnej starostlivosti matky a otcovi uložil povinnosť prispievať na ich výživu. Výšku výživného na mal. D. určil sumou 110 Eur mesačne a na mal. G. sumou 90 Eur mesačne, keď pri určovaní výšky výživného vychádzal z príjmových možností a schopností obidvoch účastníkov. Konštatoval, že matka pracovala v spoločnosti A., kde jej pracovný pomer bol ukončený výpoveďou z organizačných dôvodov s tým, že výpovedná lehota končí dňom 31.01.2013. Jej priemerný mesačný čistý zárobok bol vo výške 378 Eur. Otec pracoval do 19.04.2007 v spoločnosti Y. s priemerným mesačným čistým zárobkom vo výške 556 Eur. Pracovný pomer ukončil dohodou na základe jeho vlastnej žiadosti. Podľa vyjadrenia otca následne pracoval v spoločnosti V. s priemerným mesačným zárobkom 350 Eur, pričom aj tento pracovný pomer ukončil dohodou. Pred nástupom na výkon trestu odňatia slobody bol dobrovoľne nezamestnaný. Uvedené skutočnosti súd prvého stupňa posúdil podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine a dospel k záveru, že i keď je v súčasnosti vo výkone trestu odňatia slobody, je potrebné mu vyživovaciu povinnosť určiť i na čas po rozvode. Uviedol, že navrhovateľke je v súčasnosti výživné vyplácané vo forme náhradného výživného od štátu. Vzhľadom na to, že otec je vo výkone trestu odňatia slobody, súd jeho styk s mal. deťmi neupravil. O trovách konania rozhodol podľa § 144 vety prvej O.s.p. tak, že náhradu trov konania nepriznal žiadnemu z účastníkov.

Proti rozsudku vo výroku, ktorým bolo rozhodnuté o vyživovacej povinnosti k mal. deťom, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie otec mal. detí. Súdu prvého stupňa vytýkal, že určená výška výživného je nad jeho možnosti, a to tak na slobode, ako aj vo výkone trestu, kde má obmedzené možnosti zárobku. Dôvodil, že po nástupe na výkon trestu odňatia slobody sa snažil čo najskôr pracovne zaradiť, a tak prispievať na výživu svojich detí. Určenie výživného považuje za likvidačné. Poukázal na to, že ani po výkone trestu nebude pre neho jednoduché nájsť si pracovný pomer, aby mohol platiť výživné v plnom rozsahu. Žiadal preto o úpravu výšky výživného. Zároveň súdu prvého stupňa vytýkal, že pri určení výšky výživného nevychádzal z jeho posledného mesačného príjmu, ktorý dosahoval v spoločnosti V. vo výške 350 Eur.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadrila matka mal. detí, ktorá sa domáhala potvrdenia napadnutého rozsudku. Dôvodila, že nakoľko otec bol dobrovoľne nezamestnaný a mal finančné prostriedky na to, aby navštevoval krčmy a herne, tak bude schopný platiť výživné na mal. deti. Vyjadrila presvedčenie, že po prepustení z výkonu trestu si nájde prácu a bude platiť výživné na mal. deti.

Krajský súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť. V náväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. krajský súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol. Na doplnenie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a k námietke otca, že je v súčasnosti vo výkone trestu odňatia slobody, v dôsledku čoho poukazoval na nepriaznivú finančnú situáciu, odvolací súd uvádza, že rozhodovacou činnosťou súdov bolo ustálené, že v zmysle článku 32 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd je garantované právo rodičov vychovávať svoje deti, deťom sa zaručuje právo na rodičovskú starostlivosť a výchovu. Tento Ústavou zaručený princíp ochrany práv zahŕňa zo strany rodičov zaistenie podmienok materiálnej a nemateriálnej povahy na to, aby dieťa mohlo dostatočne rozvíjať svoje možnosti a schopnosti vedúce k jeho uplatneniu v spoločnosti. Pokiaľ ide o materiálne podmienky, tie sa realizujú prostredníctvom povinnosti rodičov podieľať sa na vyživovacej povinnosti k svojim deťom podľa kritérií uvedených v ust. § 62 ods. 2 Zákona o rodine s prihliadnutím na to, že pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Pokiaľ sa rodič svojím úmyselným konaním, pre ktoré bol vo výkone väzby a následne odsúdený k výkonu trestu odňatia slobody, zbavil objektívnej možnosti plniť si svoju vyživovaciu povinnosť voči svojmu mal. dieťaťu, nemožno túto skutočnosť pričítať na ťarchu tohto dieťaťa. Dieťa nemôže trpieť za to, že rodič úmyselným konaním zbavil sa objektívnej možnosti plniť si svoju vyživovaciu povinnosť.

Z uvedeného možno vyvodiť, že odporca sa od príležitosti získať dostatočné finančné prostriedky na platenie súdom stanoveného výživného pripravil vlastným zavinením, keď vo výkone trestu odňatia slobody je za prečin zanedbania povinnej výživy voči mal. deťom, nakoľko si neplnil riadne a včas svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť vyplývajúcu mu z § 62 Zákona o rodine. Z obsahu spisu vyplýva, že pracovný pomer v Y. ukončil dohodou. Rovnako dohodou ukončil aj pracovný pomer v spoločnosti V., kde pracoval tri mesiace a kde podľa vyjadrenia otca dosahoval príjem 350 Eur mesačne. Pokiaľ teda otec sám odišiel od zamestnávateľa Y., kde dosahoval v roku 2007 príjem 556 Eur mesačne, zbavil sa tým možnosti pravidelného mesačného zárobku, pričom si mal byť vedomý toho, že má dve vyživovacie povinnosti voči mal. D. a mal. G.. Odvolací súd tento jeho krok posúdil zhodne so súdom prvého stupňa ako konanie povinného, ktorý sa vzdal bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania. Preto bol správny postup súdu prvého stupňa, ktorý vychádzal zo zárobku otca, ktorý dosahoval práve v spoločnosti Y. Nemožno ponechať bez povšimnutia ani vyjadrenie otca, že pred nástupom na výkon trestu bol na Slovensku nezamestnaný, vrátil sa z U., kde pracoval ako zvärač. V danom prípade je potrebné preto prihliadnuť najmä na schopnosti a možnosti odporcu, ktorý je schopný dosahovať vyšší príjem ako dosahoval v spoločnosti V., ktorým príjmom v podanom odvolaní dôvodí, pričom je potrebné zdôrazniť, že otec je vo veku XX rokov, je zdravý, vyučený ako frézar, má ukončené SOU elektrotechnické, a preto po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody je v jeho schopnostiach

a možnostiach získať zamestnanie s vyšším príjmom práve s ohľadom na skutočnosť, že má dve vyživovacie povinnosti. Odvolací súd zdôrazňuje, že plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Právo na výživu je zákonný nárok dieťaťa a každý rodič je povinný vyživovať dieťa, aj keď na úkor svojho minima a nezodpovedný prístup rodiča nemôže ohrozovať výživu, resp. zdravý psychický, či fyzický vývin jeho mal. detí.

Z uvedených dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.